

Spre izvoare

Intellanima

Pe albia impenetrabilă
și sinuoasă
a vremii,
Văluiesc, văluiesc visele mele.
Clopotul inimii de bronz
încearcă în zadar
să le readucă
în vechea lor matcă.
Se duc, se duc,
și corul lor se stinge-n zare:
"Cântăm, cântăm Cerul!
Slăvim, preaslăvim Misterul!
Dar unde ne e, unde ne e izvorul?
Spre el, spre el, să ne mîne dorul!"...
Singură mă regăsesc pe țărm,
iar zările largi, dragile mele zări,
mă privesc cu ochii viselor
pierdute...